

Sjællandske Jernbaneforselskab at give det den omspurgte Concession; jeg troer, at den rette Opfattelse af Sagen er den, at vi skulde os selv at give en saadan, at vi skulde Sjællands og Volland-Falsters Beboere nu at række Haanden til, at den ærede Indenrigsminister kan erholde den Bemyndigelse, hvorom han har andraget. Navnlige forekommer det mig, at de ærede Herrer, som ere af den Anskuelse, at Behyttelsen af denne Bemyndigelse, altsaa Anlægget af den her omspurgte Bane, end ikke factist vil stille sig i Veien for et større Foretagendes Udførelse, ikke vilde have den mindste Grund til at nægte Indenrigsministeren den Bemyndigelse, han nu beider om. At den umiddelbart efter sit Indhold ikke vil komme i Strid med dette større Jernbaneproject, har jeg i mit første Foredrag udtalt, og det har den ærede Minister saa klart udviklet, at jeg ikke vover at komme tilbage derpaa. Der foreligger i Diebliffet slet Intet — thi det kan jeg vel sige efter den ærede Ministers stærke Udtalelse — om et større Jernbaneforetagende; der er ikke synderlig Forhaabning om Udførelsen af et saadant, der er aldeles ingen Garanti for, at det vil komme istand, og jeg henstiller saa til det høie Thing, om vi nu, efter at have spildt et Par Aar, skulde vedblive at spille flere.

Indenrigsministeren: Jeg troer dog, at den ærede Ordfører har misforstaaet mig noget. Jeg har nemlig ikke sagt, at der Intet forelaa; der foreligger ganske vist et Andragende om at meddele Concession til Bygningen af en Jernbane fra Kjøbenhavn til Sjøtølmene; men der foreligger ingensomhelst Garanti for, at Andrageren er istand til at udføre det, han har tilbudt. Indenrigsministeriet har, førend det vilde indlade sig med Manden i nærmere Forhandlinger om dette Spørgsmaal eller indbringe Sagen for Rigsdagen, forlangt — og det med Rette —, at der stilledes Ministeriet en virkelig Garanti for, at Manden ikke blot vilde, men ogsaa kunde udføre, hvad han tilbød. Jeg nævnte for, at den

Frist, som var sat for at opfylde dette sidste Vilkaar — med andre Ord, for at godtgjøre Beberhæftigheden —, vilde udløbe om faa Dage, med denne Maanedes Slutning, og jeg sagde, at jeg endnu ikke havde mærket Noget til, at dette Vilkaar vilde blive opfyldt. Den ærede Landstingsmand, som sidder her ligeoverfor (Nee), har fremhøvet sine Betenkeligheder ved at gaae ind paa at tilstaae en Rentegaranti; men da hans Betenkeligheder dog ikke ere større, end at han dog ikkebestomindre vil stemme for Lovforslaget, skal jeg ikke gjentage, hvad jeg allerede tidligere har havt Leilighed til at udtale, om Betydningen af Rentegarantien. Det er jo ganske naturligt, at, naar der er Tale om en sydsjællandsk Jernbane, saa vil der fremkomme Bestræbelser fra alle Egne i Sydsjælland for at faae Jernbanen lagt i en saadan Retning, at den kommer de respective Egne nærmest tilgode; det er allerede nævnt af en æret Landstingsmand for 5te Kreds (Slytte), at der var indkommet en Henvendelse fra Ostsjælland, understrevet af et stort Antal Beboere. Ja, jeg skal constatere dette Factum; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at det ingenlunde er det eneste Andragende, som er fremkommet for Regjeringen om dette Emne. Der er nemlig kommet Andragende frem fra Ringsted med indstændig Anmodning om, at Udgangspunktet for Jernbanen dog endelig maatte blive Ringsted; der er kommet Andragende fra Zerne om, at dette Foretagende dog endelig maatte blive fremmet, i hvilken Retning Banen end kom til at gaae, da Forbindelsen med Kjøbenhavn var dem af saa overordentlig Betydning. Ganske vist er der i Modsætning dertil ogsaa fremkommet Andragende fra Zerne om, at man dog vilde vente noget endnu med at skaffe dem dette mindre Gode, da de havde en stærk Forventning om, at blive belønne for deres Taalmodighed ved at opnaae det større Gode, som den krøhneste Bane vilde skaffe dem. Jeg nævner kun dette for at vise, hvor vanskeligt man er stillet ved Valget af en Jernbanelinie, naar man skal tage